

Chương 71

LỆNH HỒ BÌNH HẾT LÒNG VÌ BẠN

Lệnh Hồ Bình tuy cũng bị mấy chưởng của Lưỡng ma nhưng nhờ Như Ý Huyền Công hộ thân nên trong lúc nhất thời chưa có gì đáng ngại.

Giữa lúc hai già một trẻ đánh nhau bất phân thắng bại, đột nhiên Truy Mạng Tiêu Tiên Đại Lai lớn tiếng la:

– Lệnh Hồ huynh hãy chú ý! Dường như bên kia có người sắp tới.

Rồi hắn bất luận Lệnh Hồ Bình đồng ý hay không, giơ hay tay lên liệng ra hai nắm phi tiêu vào Lưỡng ma, có ý bức Lưỡng ma lùi lại để cho Lệnh Hồ Bình chạy thoát thân.

Dĩ nhiên Lưỡng ma chẳng coi mấy mũi phi tiêu vào đâu. Trái lại, chúng nghe nói có viện binh tới thì càng phấn khởi tinh thần, quên hết đau đớn, tấn công cực kỳ khùng khiếp.

Lệnh Hồ Bình cũng gan liều xả thân xông vào giữa đám chưởng ảnh, đề tụ chân khí vung kiếm như điện, một mực tấn công, không chịu lui về thế thủ. Mũi kiếm nhắm đâm vào chỗ nguy hại của đối phương.

Lưỡng ma như kẻ điên khùng cũng chẳng kể đến những lưỡi kiếm sắc bén, liều mình định đánh chết Lệnh Hồ Bình dưới chưởng lực của mình cho hả giận.

Lệnh Hồ Bình vung kiếm quét vào cánh tay trái của Tân ma. Tân ma vẫn coi như không, chẳng rút tay trái về, tay mặt vẫn phóng chưởng nhằm đánh vào Thiên Linh Cái của Lệnh Hồ Bình. Tân ma rú lên một tiếng. Cánh tay bị chặt đứt ngang vai. Lệnh Hồ Bình vì không né tránh cũng bị phát chưởng của lão đánh trúng vai bên tả. Tân ma sắc mặt lợt lạt, lão đảo như người say rượu lùi lại. Lệnh Hồ Bình cũng ngồi phệt xuống đất.

Tuy chàng bị thương nhẹ hơn nhưng phần thua lại về mình vì đối phương mới có Tân ma bị thương lùi lại, còn Cáp ma đứng gần chàng. Dĩ nhiên Cáp ma không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thuở, lão nghiêng răng quát:

– Phen này thằng lỏi còn trốn thoát được chăng?

Hắn vung bàn tay to lớn lên giáng xuống.

Lệnh Hồ Bình nửa người tê chồn, muốn tung mình lảng tránh nhưng lực bất tòng tâm. Truy Mạng Tiêu thấy tình trạng này cực kỳ kinh hãi. Hắn không thể nghĩ mình có phải là địch thủ của Cáp ma hay không, quát to một tiếng nhảy xổ lại.

Cáp ma cười lạt nói:

– Thế là người tự rước lấy cái chết.

Lão vung tay xoay lại nhằm đánh tới Tiên Đại Lai. Tiên Đại Lai nóng lòng cứu

mạng, không kịp né tránh và bị trúng chưởng của lão ma đánh vào sau lưng. Truy Mạng Tiêu bị hất tung lên không, rớt xuống, không còn biết gì nữa.

Bên kia mười mấy Thanh y hộ pháp chạy đến. Người dẫn đầu chính là Huỳnh y hộ pháp Thiên Đài Giải Tẩu Cổ Vĩnh Niên.

Tình thế lúc này cực kỳ cấp bách. Lệnh Hồ Bình và Truy Mạng Tiêu đều bị thương. Chỉ một mình Cáp ma cũng đủ hạ sát hai người, huống chi còn thêm bọn Thanh y hộ pháp kéo đến.

May ở chỗ Lệnh Hồ Bình chỉ bị thương cánh tay trái, nhờ có Truy Mạng Tiêu xông vào tham chiến khiến chàng đã nghỉ ngơi được một chút. Nhưng chàng chưa hành động gì, vẫn giả vờ không nhúc nhích được. Người chàng vẫn giữ tư thế nửa nằm nửa ngồi.

Chuyến này Cáp ma mắc bẫy lớn. Lão phát lạc Truy Mạng Tiêu xong, chẳng kể gì nữa, quay lại phóng chưởng đánh liền vào con người thảm bại Lệnh Hồ Bình.

Lệnh Hồ Bình chờ cho lão ma phát huy hết luồng lực mới né tránh chỉ xa khẽ chừng sợi tóc. Đồng thời đưa mũi kiếm đâm ngược lên trúng vào trước ngực lão ma.

Thiên Đài Giải Tẩu Cổ Vĩnh Niên dẫn mười mấy Thanh y hộ pháp đuổi tới vừa gặp màn kịch này. Lệnh Hồ Bình từ từ đứng lên như chẳng có việc gì. Chàng vừa lau vết máu trên bảo kiếm vừa nhìn Thiên Đài chưởng môn lạnh lùng nói:

– Bản công tử không muốn nhân lúc người ta lâm nguy mà hạ thủ. Tân lão nằm bên kia hãy còn hơi thở. Các vị hãy lại cứu sống lão rồi vị nào nhận định có thể chống lại những kiếm chiêu của bản công tử thì bản công tử nhất định để các vị được vừa ý. Nếu các vị không ai tự tin ở mình thì cứ rút lui, kêu người khác đến đây.

Chàng nói rồi không nhìn gì đến bọn kia, bước tới bên Truy Mạng Tiêu đang nằm hôn mê bất tỉnh.

Thiên Đài Giải Tẩu bữa trước đã mắt thấy Lãng Đãng công tử vung kiếm giải quyết Độc Câu Phong Tôn Nhất Minh quá dễ dàng như thái củ cải, nay lại ngó thấy Cáp ma và Tân ma một thảm tử, một bị trọng thương thì dĩ nhiên không dám khinh cử vọng động.

May ở chỗ Lệnh Hồ Bình đã cho bọn họ có dịp hạ đài. Mười mấy tên Thanh y hộ pháp vội lấy cành cây kết thành cái cang khiêng Tân ma đi.

Lệnh Hồ Bình coi thương thế của Truy Mạng Tiêu, biết là trong lúc nhất thời không thể phục hồi được. Bất giác chàng chau mày ngẫm nghĩ.

Trong núi chẳng phải là chỗ dưỡng thương, lại thiếu người chiếu cố. Nhất là bọn ma đầu được tin sắp kéo đến nơi khiến chàng không biết làm thế nào.

Sau một lúc ngẫm nghĩ, chàng quyết định hãy trị khỏi thương thế ở cánh tay mình rồi mạo hiểm đưa Truy Mạng Tiêu về Kỳ Sĩ bảo.

Bóng đêm tối mò, sơn lộ gập ghềnh. Thỉnh thoảng nghe tiếng lang gào chấn động màng tai... Nhưng cái đó không làm Lệnh Hồ Bình ngã lòng. Chàng sinh trưởng ở chốn thâm sơn nên dù có nhầm mắt cũng phân biệt được phương hướng.

Chàng chỉ lo địch nhân ở hai bên đường không biết xông ra đột kích lúc nào. Hiện giờ trên lưng chàng lại cồng một người. Trừ phi chàng nhẫn tâm bỏ Truy Mạng Tiêu lại, không thì chỉ một tên Thanh y hộ pháp cũng đủ hạ chàng rồi.

Chàng đoán địch nhân mai phục những nơi nào nên lựa những đường nhỏ mà đi để khỏi gặp điều trở ngại.

Vì chàng đi quanh cho nên chạy quá nửa đêm mới được hơn mười dặm đường. Đáng lý chỉ đi một ngày một đêm là tới nơi nhưng đi kiểu này thì phải mất ba ngày không chừng.

Chàng mang theo một ít lương khô. Hai người dùng rất hà tiện cũng không đủ ba ngày. Tuy chàng vừa đói vừa mệt mà cũng không dám dừng lại nghỉ ngơi ăn uống. Chàng chạy cho đến lúc tờ mờ sáng, mới hít một hơi chân khí, ngồi xuống phiến đá xanh.

Chàng đặt Truy Mạng Tiêu một bên, xuống khe lấy một túi nước trong và chia một phần lương khô cho Truy Mạng Tiêu. Truy Mạng Tiêu hãy còn mê man, mở mắt ra hỏi:

– Hai lão ma đâu... đi cả rồi ư?

Hắn không biết đã qua một ngày rồi.

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Đúng thế, chúng đi cả rồi. Lương khô và nước trong bình đây, Tiền huynh hãy dùng đi.

Truy Mạng Tiêu hỏi:

– Còn công tử thì sao?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Tiểu đệ uống rồi.

Truy Mạng Tiêu đói bụng quá, chẳng khách khí gì nữa, ăm uống hết nắm lương khô và túi nước trong. Hắn no bụng, tinh thần phấn khởi, đảo mắt nhìn quanh ngạc nhiên hỏi:

– Ô hay! Đây là địa phương nào?

Lệnh Hồ Bình cười hỏi lại:

– Tiền huynh thử đoán xem đây là đâu?

Truy Mạng Tiêu ngập ngừng đáp:

– Tiền mỗ nhớ... bị Cáp ma lão quỷ đánh một chưởng... rồi sau không biết gì nữa.

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Sau đó còn xảy ra nhiều chuyện. Nói tóm lại là nếu Tiền huynh không xả thân chịu đựng phát chưởng của lão quỷ thì bây giờ chúng ta hết ngồi đây rồi. Vụ này ai cứu ai tiểu đệ tính không ra.

Truy Mạng Tiêu thở dài nói:

– Tiền mỗ ngoại trừ biết phóng mấy mũi kim tiêu, chẳng còn sở trường một thứ gì. Bình thời vẫn tự phụ là giỏi lắm. Chuyến này gặp hai tên ma đầu mới biết tài nghệ chưa vào đâu. Thật đáng hổ thẹn.

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Tiền huynh nói thế là sao. Võ công mông mênh như biển cả. Chẳng ai tự mãn là võ công của mình đã thành tựu. Đừng nói Tiền huynh mà ngay cả bốn vị kỳ sĩ ở bản bảo cũng chưa dám tự coi là thiên hạ vô địch. Vấn đề là ở chỗ mình theo đường chính hay tà. Dù những bậc anh hùng hiệp sĩ cũng phải giữ cho khỏi hổ với những điều sở học...

Truy Mạng Tiêu lại thở dài nói:

– Tiền mỗ ví với công tử thế nào được?

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Điểm nào không thể so bì được? Nếu chỉ bàn về võ công lại càng không nên nói. Võ công của tiểu đệ cao thâm sao vẫn bị thương về phát chưởng của Tân ma? Võ công của Tiền huynh kém sao lại cứu mạng được tiểu đệ?

Truy Mạng Tiêu gượng cười còn muốn nói gì nữa nhưng nhãn quang chợt ngó về phía xa xa, kinh ngạc hỏi:

– Ngọn lửa kia ở địa phương nào?

Lệnh Hồ Bình nhìn theo ngón tay trở, bất giác biến sắc đáp:

– Nguy rồi! Chỗ phát hỏa chính là bản bảo. Thế là bọn ma đầu đang tấn công vào bảo.

Truy Mạng Tiêu la lên:

– Vậy thì làm thế nào? Tiền mỗ tuy hành động chưa được thuận tiện nhưng có thể tự chiếu cố cho mình. Công tử lưu lại chút lương khô rồi chạy về xem sao.

Lệnh Hồ Bình nhăn nhó cười đáp:

– Bản bảo cách đây ít ra là trăm dặm. Tiểu đệ chạy về tới nơi thì toàn bảo cũng thiêu rụi hết rồi. Con người chỉ làm cho hết sức rồi nghe theo mạng trời. Cuộc phòng thủ trong bảo rất sâm nghiêm. Có khi bọn ma đầu chỉ quấy rối. Chúng ta hãy coi thế lửa tiến triển rồi sẽ bàn. Bây giờ nóng nảy cũng vô ích.

Hai người chú ý nhìn về phía chân trời, thấy khói đen nghi ngút bốc lên, nền trời

vàng rực, tâm tình rất đổi khẩn trương. Sau khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà, làn khói mây dường như đình trệ không lan rộng ra nữa.

Truy Mạng Tiêu thở phào một cái nói:

– Tạ ơn trời đất. Thế lửa đã nhỏ dần.

Lệnh Hồ Bình bỗng nhảy lên nói:

– Chúng ta đều là hạng đại ngu xuẩn.

Dứt lời chàng cấp Truy Mạng Tiêu phóng bộ chạy thật nhanh về phía lửa cháy.

Tiền Đại Lai ngạc nhiên hỏi:

– Phải chăng công tử...

Lệnh Hồ Bình vừa chạy vừa ngắt lời:

– Chỗ đó đã nổi lửa là bọn lão ma đều ở cả đấy. Đây là một cơ hội rất tốt cho chúng ta thượng lộ. Vậy mà cứ ngồi đây cho mất thì giờ thì có phải là ngu xuẩn không.

Tiền Đại Lai bắn khoả hỏi:

– Công tử chạy suốt ngày đêm chưa được nghỉ lúc nào có mệt lắm không?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Dù sao cũng còn mạnh hơn cảnh nhà tan người chết.

Dọc đường quả nhiên không gặp một trở ngại gì, Lệnh Hồ Bình chạy một mạch hơn sáu chục dặm mới dừng lại xuống khe uống nước. Uống rồi tiếp tục thượng lộ.

Vào lúc mặt trời lặn, hai người đã ngó thấy tòa bảo lâu cao ngất.

Lệnh Hồ Bình không dám lơ là nữa. Chàng tìm một nơi hẻo lánh lấy chỗ lương khô còn lại ra cùng ăn với Truy Mạng Tiêu. Đây là bữa ăn thứ nhất ngày hôm sau.

Lệnh Hồ Bình ăn xong, chẳng nói gì, nằm lăn ra ngủ.

Nửa đêm chàng sức tỉnh, dặn Truy Mạng Tiêu cứ nằm yên đấy, lấy Hàng Long Kiếm cầm tay lướt ra khỏi rừng cây.

Chàng nhắm đường thẳng chỉ chừng ba dặm đã đến bảo lâu. Chàng biết trên đường này tất gặp cuộc phong tỏa của đối phương, mà cứ sấn vào là thất bại. Chàng liền thận trọng cất bước đến trạm canh để giải quyết vấn đề.

Bỗng từ phía sau rừng cây có tiếng người khẽ nói chuyện. Một người nói:

– Không ngờ bọn Tứ kỳ sĩ đều ở ngoài mà tòa Kỳ Sĩ bảo này còn tấn công khó thế. Nếu họ nghe tin chạy về thì không biết làm thế nào?

Người khác đáp:

– Nhận xét của tiểu đệ lại trái ngược. Tứ kỳ sĩ trở về càng dễ hành động hơn nhiều.

Người này hỏi:

– Huynh đài nói thế là nghĩa làm sao?

Người kia đáp:

– Vì Tứ kỳ sắp trở về, cục diện sẽ biến thành một trường đại chiến đấu. Huynh đài thử nghĩ coi bên chúng ta bao nhiêu người mà đối phương chỉ có mấy tên. Khi đó...

Người nói trước bỗng la lên:

– Ô hay! Huynh đài làm gì mà nắm cổ ta?

Người kia cũng la lên:

– Đâu có. Huynh đài coi hai bàn tay tiểu đệ đều ở đây cả.

Người này hỏi:

– Thế thì ai đùa giỡn đây? Bên này chỉ có hai chúng ta. Lão Trịnh và lão Phùng không có việc gì tất chẳng đến làm chi. Vả lại...

Hán tử chưa dứt lời muốn quay lại nhìn cho biết rõ. Người đứng phía sau mỉm cười lên tiếng:

– Nơi đây chỉ có hai vị thôi ư? Thế thì bản công tử có điều không phải rồi.

Hán tử bị nắm cổ toan bật tiếng hô hoán nhưng thanh âm chưa vọt ra thì xương cổ đã gãy nát.

Hán tử kia nhảy lên toan chạy trốn, không ngờ hai chân vừa đứng dậy liền như con gà bị gãy cẳng, lại té huych xuống.

Lệnh Hồ Bình đặt chân dè lên ngực hắn cười nói:

– Hay hơn hết là người hãy nhìn cho rõ người tới đây là ai? Liệu ông bạn có cơ hội hoàn thủ được không?

Hán tử kia la thất thanh:

– Lệnh Hồ...

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

– Thế nào? Chịu rồi chứ?

Hán tử vội đáp:

– Bất luận hộ tòa bảo tiểu nhân làm gì thì tiểu nhân cũng xin tuân lệnh. Chỉ cầu hộ tòa tha cho cái mạng chó má này.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Bang chủ ở đâu?

Hán tử đáp:

– Ở dải đất gần đây, còn đích xác chỗ nào thì... tiểu nhân không biết.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Ban ngày trong bảo nổi lửa cháy ở chỗ nào?

Hán tử đáp:

– Nghe nói đó là kho lương.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Sao lại nghe nói?

Hán tử ấp úng đáp:

– Vì mớ lửa đó... không phải... bên ta đốt.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Vậy thì ai đốt?

Hán tử đáp:

– Nghe nói một vị hộ pháp nằm vùng đốt.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Vị đó tên là gì?

Hán tử đáp:

– Tiểu nhân không rõ.

Lệnh Hồ Bình lại hỏi:

– Từ đây đến trạm gác cách bao xa?

Hán tử đáp:

– Gần lắm. Ngay phía sau phiến đá xanh.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Nếu xảy ra biến cố thì những trạm canh liên lạc nhau bằng cách nào?

Hán tử đáp:

– Vẫn theo phương pháp cũ.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Nổ pháo hiệu hay sao?

Hán tử đáp:

– Phải rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Bọn người đến đây đã mấy bữa?

Hán tử đáp:

– Bốn ngày rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Đã tấn công vào bảo mấy lần?

Hán tử đáp:

– Hai lần rồi.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Điều không thành công ư?

Hán tử đáp:

– Chính thế. Đoạn đường ở gần bảo lâu dường như chỗ nào cũng sắp đặt cơ quan.

Hai lần tấn công chết mất hơn hai chục người. Bang chủ hạ lệnh tạm đình.

Lệnh Hồ Bình ngẫm nghĩ rồi hỏi:

– Người có nghe nói đến kế hoạch gì mới để tấn công vào bảo không?

Hán tử đáp:

– Thư hộ pháp nghĩ ra một chủ ý. Bang chủ định sáng mai mới bắt đầu tiến hành.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Chủ ý gì?

Hán tử đáp:

– Điều động sáu chục vị hộ pháp, chia làm ba toán, đào đường từng thước một để gỡ hết cơ quan cho tới bảo lâu.

Lệnh Hồ Bình chau mày lại hỏi:

– Mấy bữa nay các người lấy gì ăn uống?

Hán tử đáp:

– Bọn tiểu nhân đem theo rất dư, có thể thừa dùng trong một tháng.

Lệnh Hồ Bình hỏi:

– Phần lương của hai người để ở đâu?

Hán tử đưa tay ra chỉ đáp:

– Ở dưới gốc cây bên kia. Lương đựng trong cái túi gai. Hộ tòa không chê thì lấy cả đi.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

– Bọn người không dùng đến thì dĩ nhiên ta lấy hết.

Hán tử nghe giọng nói có vẻ khác lạ, toan đứng ngay người lên liều mạng đánh một đòn. Nhưng khi nào Lệnh Hồ Bình để gã có cơ hội? Chàng đè mạnh chân xuống

một chút. Hán tử run bần bật rồi duỗi thẳng chân tay. Gã tắt hơi rồi.

Lệnh Hồ Bình đem hai cái xác chết bỏ ra ngoài xa rồi quay lại lấy túi lương. Trong túi quả có đủ cơm rang, bánh khô, trứng muối dưa muối. Lại còn hai bao yên ty và bì rượu lớn.

Lệnh Hồ Bình xách túi gai chạy về chỗ Tiền Đại Lai ẩn mình nói:

– Tiểu đệ định đem Tiền huynh cứ sấn vào bảo để điều trị nhưng vừa rồi được nghe qua một tin tức, lại lấy cả túi thực vật này. Kế hoạch tiểu đệ đã định rồi, không biết Tiền huynh có đồng ý hay không?

Truy Mạng Tiêu nói:

– Tiền mỗ bị thương ở lưng không nghiêm trọng lắm, chỉ cần tĩnh dưỡng mấy hôm là hết. Công tử có kế hoạch gì cứ việc tiến hành, bất tất phải quan tâm gì đến Tiền mỗ.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Bên Ma bang những nhân vật lợi hại hiện có Long Hồ bang chủ, Trang lão, Ngải lão, Phong Vân kiếm khách Thư lão nhi, Đa Thích Nga Mi Âm Tiểu Tiểu, Thanh Thành Dao Khách Liễu Dịch Ngô, Thiên Đài Giải Tẩu Cổ Vĩnh Niên, Thái Bạch Bát Chỉ Tẩu Tiêu Nhân Giáp. Ấy là chưa kể bọn Lam y hộ pháp. Dù Tứ kỳ sĩ trong vòng ba ngày trở về hết thì cuộc chiến này cũng chưa lấy gì sẽ lạc quan. Trường hợp các vị ấy không về kịp thì lại càng nguy hiểm.

Truy Mạng Tiêu cả kinh nói:

– Vậy thì làm thế nào?

Lệnh Hồ Bình đáp:

– Theo lời cung xưng của tên Lam y hộ pháp vừa rồi thì bắt đầu từ sáng mai, Ma bang điều động sáu chục tên Lam y hộ pháp chia làm ba tổ tiến hành đào đất gỡ cơ quan bố trí cho đến bảo lâu. Biện pháp này tuy vụng về nhưng nhân lực chúng dư dụng lại thành phương pháp có hiệu quả. Theo tiểu đệ ước đoán nếu không dừng tay thì chỉ đào ba ngày là hoàn thành...

Truy Mạng Tiêu nôn nóng hỏi:

– Công tử chỉ có một người thì làm sao ngăn cản được?

Lệnh Hồ Bình nhăn nhó cười đáp:

– Tiểu đệ đã nói: Mình chỉ biết làm hết sức người còn tùy theo mạng trời. Trước tình hình này không ai nghĩ ra biện pháp gì hay hơn.

Truy Mạng Tiêu nói:

– Tiền mỗ chỉ mong công tử coi sinh mạng là trọng. Hay hơn hết là đừng mạo hiểm một cách khinh suất. Không chừng còn có biện pháp khác.

Lệnh Hồ Bình nói:

– Về việc cản trở đối phương không để chúng hoàn thành công việc một cách thuận lợi thì tiểu đệ đã có chủ ý. Chỉ một mình Tiền huynh ở đây nếu bị đối phương phát giác thì tiểu đệ muốn giải cứu cũng không kịp biết làm thế nào.

Truy Mạng Tiêu đáp:

– Công tử nên biết Tiền mỗ chẳng phải hạng người tham sinh úy tử. Nơi đây hẻo lánh, lại đủ thực vật, đừng nói người ngoài khó phát giác, dù bất hạnh lọt vào tay đối phương thì bất quá đến chết là cùng. Tiền mỗ còn sống được đến bữa nay đã là may mắn rồi.

Lệnh Hồ Bình gật đầu nói:

– Hay lắm. Vậy Tiền huynh hãy thận trọng. Tiểu đệ đi rồi, nếu chúng ta chưa hết kiếp thì sẽ có cơ tái hội.

Dứt lời chàng lại lao mình vào bóng đêm.

Hôm sau bọn Lam y hộ pháp dưới sự đốc suất của Thanh Thành Dao Khách Liễu Dịch Ngô đang chuẩn bị đào đoạn đường phía trước Kỳ Sĩ bảo thì đột nhiên nghe đánh vèo một tiếng. Một tia khói màu lam vọt lên không trung.

Mọi người còn đang ngơ ngác thì tia lửa đỏ tiếp theo vọt lên.

Thanh Thành Dao Khách biến sắc, khoát tay bảo mọi người:

– Các vị hãy đình thủ. Dường như có người từ bên này sấn vào.

Rồi hấn gật đầu nói tiếp:

– Các vị ở nguyên đây đừng cử động. Chờ bản tòa đi báo cáo với bang chúa. Nếu có người xuất hiện thì bất luận là ai cũng đừng cho đi.

Dứt lời hấn lật đật chạy vào trong khu rừng gần đó. Thanh Thành Dao Khách đi rồi, pháo hiệu màu lam vẫn bắn lên không ngớt. Tín hiệu cấp báo này vị trí không ngớt xích gần. Người sắp tới đi bằng tốc độ rất lẹ. Hộ pháp ở những trạm canh không can nổi.

Bọn Lam y hộ pháp đang chuẩn bị đào đất gỡ bỏ cơ quan mai phục, thấy tình thế nghiêm trọng, bất giác đều bỏ dụng cụ đào đất xuống, rút khí giới ở bên mình ra

o O o